

[Jørgen Jørgensen.]

måde får det sidste ord, og under disse forudsætninger vil jeg gerne, inden jeg giver tilslutning til lovforslaget, sige, at hvad angår brugsforeningsskatten, har mit parti stadigvæk sin overbevisning i behold; når vi ved tredie behandling vil stemme for lovforslaget, betyder det ikke, at vi dèr har ændret signaler, lige så lidt som det altså synes at være tilfældet, efter hvad den højtærede finansminister oplyste, for mit partis ordfører i det andet høje ting, Aksel Møller.

Om taksterne vil jeg gerne sige, at problemet er, om man skal føre en politik, der går ud på, at de mennesker, der bruger tingene, skal betale, hvad det koster at bruge disse ting, hvadenten det er fødevarer eller transportmidler, det drejer sig om, eller om man skal prøve på over skatterne at skjule for befolkningen, hvad det i virkeligheden koster henholdsvis at leve, at køre i bil eller med tog, at sende breve og telegrammer, eller hvad det nu er, der er tale om. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at man har taget tyren ved hornene og sagt, at nu må vi have de takster reguleret, som hører en svunden tids prisforhold til.

Hvad angår den 5 pct.s besparelse på de offentlige udgifter, som der har været talt om, og som den højtærede finansminister naturligvis også skulle have sagt noget om, vil jeg gerne sige, at hvis en privatmand stilles i den situation, at nu kan hans indtægter ikke længere strække til, vil det være muligt for ham på den ene eller den anden måde at bringe sine udgifter ned, så at de svarer til de indtægter, han er i stand til at skaffe sig. Selvom det måske ved første øjekast synes ham vanskeligt, vil det, når det ved nærmere eftersyn viser sig at være nødvendigt, også være muligt for ham at gøre det. Det lyder naturligvis meget morsomt, når man siger, at det konservative finansudvalgsmedlem skulle have prøvet at angive noget som objekt for nedbringelse af udgifterne; den højtærede finansminister siger selv i fortsættelse heraf, at det i og for sig er umuligt, idet de større udgifter angår politisk bestemte spørgsmål, hvorom der øjeblikkelig vil rejse sig en diskussion. Men en nedbringelse af de offentlige udgifter tror jeg man bliver nødt til engang at stille imod, hvis man da ikke vil lade seddelpressen besørge det fornødne fremover, og det lader sig i alt fald kun gøre til en tid.

Hvis man virkelig vil gå i gang med en gennemgang af hele budgettet, er det min

opfattelse og også mange andres i mit eget parti og langt ind i den højtærede ministers parti, at der kan findes poster, hvor man uden at gå sociale interesser for nær vil kunne nedbringe de offentlige udgifter. Det radikale parti har naturligvis sin særlige overbevisning i behold om, at besparelser kan opnås på militæruddgifterne; her er der ikke noget at tale om, her kan man tage hele besparelsen. Men bortset herfra, når det ene og det andet parti vil begynde at rejse en offentlig debat om, hvor man skal spare, har finansministeren ret i, at der vil blive rejst indvendinger om, at det ikke kan lade sig gøre af politiske grunde; men hvis man virkelig går ind i arbejdet med det formål at ville nå et resultat, som den private mand må gøre det, når hans økonomi ikke længere tillader ham at opretholde sin levestandard, kan det gøres. Vi er i den situation, at staten ikke længere kan tillade sig at fortsætte som hidtil. Også andre end jeg ved, at det efterhånden for en stor masse mennesker bliver en altfor stor fristelse at prøve på at unddrage sig deres skatteforpligtelser. Det ser vi af de selvangivelser, der kommer ind hvert år, og den efterfølgende kontrol. Nu er staten i samme situation som den private mand. Den må prøve på overfor befolkningen at give udtryk for, at den vil forsøge at gå andre veje, end den har gået i de senere år. Derfor var jeg glad ved at høre den — skal jeg sige — bryllupstale, som den højtærede finansminister holdt for det udvalg, der skal arbejde med disse ting, idet han, som vi altid gør ved et bryllup, ønsker de nyformælede alt godt i fremtiden. Det vil jeg slutte mig til, og jeg vil ønske, at den højtærede finansminister vil gøre sit til, at udvalget virkelig kan nå et resultat.

Under forhandlingerne i går — jeg har kun læst om dem i aviserne, jeg hørte noget af debatten, men den trak noget ud, og det blev efterhånden lidt vanskeligt at blive klar over, hvad man egentlig diskuterede — brugte den højtærede finansminister den vending overfor folketingsmand Aksel Møller, at han havde ringet dels med store klokker, dels med cykleklokker og senere med de små klokker, dem man bruger, når man ringer solen ned, sagde den højtærede finansminister. Jeg skal ikke forøge klokkeantallet; der er jo også osteklokker, klokkeblomster og mange andre ting, der kan komme ind under begrebet klokker, men der er tillige et andet alarmapparat, som man bruger til hestekøretøjer med gummi-